DOI: 10.11649/abs.2015.019

Mirosław Jankowiak

Instytut Sławistyki PAN

Warszawa

Recenzja

Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora, red. D. Mikulēnienė,
A. Stafecka, Vilnius: Lietuvių kalbos institutas, Latvijas
universitātes Latviešu valodas institūts, 2013, 568 ss.

W 2013 r. ukazał się w Wilnie pierwszy tom *Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora* [pol. *Atlas języków bałtyckich. Leksyka 1: Flora*] (BVA, 2013), poświęcony słownictwu z zakresu świata roślin. Został on opracowany przez znanych językoznawców litewskich i łotewskich w ramach programu „National Identity (language, Latvian history, culture and human security)”, sfinansowanego przez Research Council of Lithuania i Latvian National Research Programme. Wydanie zostało dodatkowo wsparte finansowo przez Biuro Rządu Republiki Litewskiej. Ze strony litewskiej pracami nad publikacją kierowała prof. Danguolė Mikulēnienė, a z łotewskiej – dr Anna Stafecka.

Pojawienie się pierwszego tomu *Atlasu* przedstawiającego leksykę zostało poprzedzone wydaniem prospektu (BVAP, 2009), w którym autorzy umieścili szereg ważnych informacji. Są to opisy następujących zagadnień: żywe i wymarłe języki bałtyckie; dialekty litewskie i łotewskie oraz ich klasyfikacja; krótka charakterystyka badań geolingwistycznych nad językami litewskim i łotewskim; zasady opracowania map i komentarzy; sposób transkrypcji fonetycznej dialektów litewskich i łotewskich. Drugą część prospektu stanowią komentarze do map, a trzecią właściwe mapy,

This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 3.0 PL License (creativecommons.org/licenses/by/3.0/pl/), which permits redistribution, commercial and non-commercial, provided that the article is properly cited. © The Author(s) 2015.

Publisher: Institute of Slavic Studies PAS & The Slavic Foundation
[Wydawca: Instytut Sławistyki PAN & Fundacja Sławistyczna]

ukazujące zasięgi nazw 12 desygnatów z różnych kręgów znaczeniowych¹. BVA ma zatem charakter publikacji wprowadzającej do cyklu właściwych już tomów *Atlasu*, ukazujących słownictwo tych dwóch języków bałtyckich.

Atlas (BVA, 2013) nawiązuje do stosowanych czasem w pracach z zakresu geografii lingwistycznej publikacji wielkoformatowych (rozmiar A3), ale pod względem edytorskim prezentuje się imponująco. Wydawnictwo jest trójjęzyczne (litewski, łotewski i angielski) i składa się z trzech głównych części: wprowadzenia (ss. 11–81), komentarzy do map (ss. 83–297) oraz samych map (ss. 299–371). W wersji anglojęzycznej informacje (bez map) zostały powtórzone na ss. 379–531. Całość zamyka suplement (ss. 534–568). Przy gromadzeniu nazw z zakresu flory autorzy wykorzystali kwestionariusz opracowany na potrzeby *Atlasu języka litewskiego*, uzupełniony o pytania do *Atlasu języków Europy* (ALE, b.d.), sięgnięto też do materiałów z opracowanej w czasie II wojny światowej ankiety Antanasa Salysa.

Wprowadzenie otwiera syntetyczny, bardzo klarownie przedstawiony przegląd badań geolingwistycznych nad językami litewskim i łotewskim (autorstwa D. Mikulėnienė i A. Stafeckiej, ss. 12–29)². Początki badań w przypadku obydwu języków sięgają końca XIX w., kiedy zainicjowane zostały ekspedycje etnograficzne, folklorystyczne i lingwistyczne na terytorium zachodnich guberni Imperium Rosyjskiego. Penetracje terenowe na wymienionym obszarze podjął uczony z Sankt Petersburga, Eduard Volter. Napisany przez niego program zakładał zebranie materiałów o dialektach litewskich (1886) oraz etnograficznej i duchowej spuściźnie narodu łotewskiego (1892). Projekt Voltera dotyczący ziem łotewskich został następnie przerobiony i rozszerzony przez Pēterisa Šmidsa w 1923 r. Pierwsze cztery dekady XX w. związane były przede wszystkim z działalnością Jānisa Endzelīna i Velty Rūķi na Łotwie oraz Kazimierasa Būgi i Antanasa Salysa na Litwie. Pierwszy, profesjonalny kwestionariusz do gromadzenia leksyki z języków bałtyckich, obejmujący szereg pytań z zakresu flory i fauny, stworzył niewątpliwie K. Būga.

Zdecydowanie bardziej intensywne badania nad słownictwem języków bałtyckich podjęto po II wojnie światowej, w ramach tworzenia atlasów języków narodowych. Dla Litewskiej SRR były to lata 1951–1977, dla Łotewskiej SRR / Łotwy 1954–1999. Efektem tych prac było wydanie *Atlasu języka litewskiego* (LKA, 1977)³ i *Dialektalnego atlasu języka łotewskiego* (LVDA, 1999)⁴. Przegląd różnych kierunków i etapów badań nad

¹ Koncepcja samego *Atlasu* została przedstawiona w różnych artykułach (zob. Stafecka, 2010; Leskauskaitė & Mikulėnienė, 2010) oraz w recenzji D. Rembiszewskiej (2010), dlatego kwestie te nie będą szerzej opisywane w niniejszej recenzji.

² Opis został nieco poszerzony w stosunku do zamieszczonego w *Prospekcie*. Zob. BVAP (2009, ss. 35–44).

³ Uwzględniał on 120 map opracowanych na podstawie 114 pytań kwestionariuszowych.

⁴ *Atlas* zawiera 100 map poświęconych leksyce.

słownictwem języków bałtyckich, przedstawiony w pierwszej części wprowadzenia do *Atlasu*, zawiera ponadto odniesienia do różnych opracowań językoznawczych, związanych tematycznie z leksyką oraz szczegółowe charakterystyki kwestionariuszy wykorzystywanych do gromadzenia materiałów słownikowych.

Drugą część wprowadzenia (autorstwa Rolandas Kregždysa, ss. 30–73) poświęcono zagadnieniom nominacji flory w językach bałtyckich. Badacz rozpoczyna rozważania od przedstawienia fitonimów (w tym dendronimów) wspólnych językom litewskiemu i łotewskiemu, których pochodzenie sięga doby indoeuropejskiej. Z tej najstarszej grupy słownictwa botanicznego przytacza 20 nazw (wraz z ich licznymi wariantami) z języków i dialektów bałtyckich, w tym wymarłego pruskiego, zestawiając je porównawczo z odpowiednikami z wielu języków indoeuropejskich (słowiańskich, germańskich, sanskrytu, albańskiego, greki, łaciny i innych). Są to przykładowo takie leksemy⁵, jak: łot. *ālsknis* / lit. *alīksnis*, pol. *olcha* / *olsza*, w łacińskiej systematyce botanicznej *Alnus* Mill.; łot. *bērzs* / lit. *bėržas*, pol. *brzoza* *Fraxinus* L.; łot. *kļava* / lit. *klėvas*, pol. *klon* *Acer* L.; łot. *līns* / lit. *linas*, pol. *len* *Linum* L.; łot. *uōsis* / lit. *uosis*, pol. *jesion* *Fraxinus ornus* L. i in. Z wielkim znuwaniem i dociekliwością analizuje na szerokim tle porównawczym nazwy bałtyckie oznaczające *olchę* i *paproc* (łot. *papaŗde* / lit. *papartis* *Dryopteris filix-mas* L.), przywołując bogactwo wariantów fonetycznych z poszczególnych dialektów łotewskich i litewskich oraz wykorzystując bardzo zróżnicowany chronologicznie i obszerny zasób źródeł, słowników oraz literatury przedmiotu. Dużo uwagi poświęca etymologii, strukturze, intonacji, znuwaniu znaczeń oraz geografii wariantów omawianych nazw w zależności od dialektu i języka. Z leksyki wspólnej dla języków bałtyckich i słowiańskich R. Kregždys podaje łącznie 8 nazw, m.in.: łot. *amuols* / lit. *āmalas*, pol. *jemiola* *Viscum* L.; łot. *egle* / lit. *ėglė*, pol. *jodła* *Abies* Mill.; łot. *krāuse* / lit. *kr(i) aušė*, pol. *grusza* *Pyrus* L. i szerzej analizuje bałtyckie fitonimy oznaczające *jemiolę*. Kolejną część rozważań stanowi krótka charakterystyka nazw wspólnych tylko dla języków bałtyckich, łącznie 28, jak np. łot. *uōzuōls* / lit. *ąžuolas* *ąąą*, *Quercus* L.; łot. *pupa* / lit. *pupą* *fasola*, *Phaseolus* L.; łot. *dadzis* / lit. *dagys* *oset*, *Carduus* L.; łot. *niedrs* / lit. *nėndrė* *trzcina*, *Phragmites* L. Na specjalne podkreślenie zasługuje fakt bardzo dużego zróżnicowania dialektalnego wskazanych przez autora fitonimów w języku łotewskim, o wiele większego niż w litewskim.

Ostatnią część wprowadzenia (ss. 74–81) stanowi szczegółowe omówienie zasad transkrypcji fonetycznej zastosowanej do zapisów materiału łotewskiego (w opracowaniu Edmuntasa Trumpy) i litewskiego (w opracowaniu Asty Leskauskaitė i Rimy Bakšienė).

⁵ Podając przykłady łotewskich i litewskich fitonimów, przytaczam tylko te postaci, które zostały przez autora umieszczone na pierwszym miejscu w rozbudowanym szeregu wariantów danej nazwy.

Na drugą część publikacji składają się obszernie komentarze w językach łotewskim i litewskim do nazw i ich wariantów ukazanych na poszczególnych mapach, opracowane przez wytrawnych badaczy litewskich i łotewskich, jak: Saulius Ambrazas, Rima Bakšienė, Ilga Jansone, Rolandas Kregždys, Asta Leskauskaitė, Liene Markus-Narvila, Violeta Meiliūnaitė oraz Anna Stafecka. Wykorzystano w dużej mierze dane *Atlasu języka litewskiego* (LKA, 1977), *Dialektalnego atlasu języka łotewskiego* (LVDA, 1999) oraz innych opracowań, odzwierciedlających stan języków bałtyckich z drugiej połowy XX w. Niektóre materiały zawarte w recenzowanym *Atlasie* mogą zatem odbiegać od obecnej rzeczywistości językowej, tym bardziej, że na Łotwie i Litwie dokonują się po odzyskaniu niepodległości dynamiczne przemiany społeczne i mentalnościowe, co z pewnością rzutuje na zmiany w zasobie leksyki gwarowej. W szczegółowych komentarzach scharakteryzowano nazwy 26 desygnatów z zakresu flory (w takiej kolejności, w jakiej zostały ułożone mapy): łot. *paeglis* / lit. *kadagys* ‘jałowiec pospolity, *Juniperus communis* L.’; łot. *pienene* / lit. *kiaulpienė* ‘mniszek pospolity, *Taraxacum officinale* F. H. Wigg’; łot. *nātre* / lit. *dilgėlė* ‘pokrzywa zwyczajna, *Urtica dioica* L.’; łot. *rudzupuķe* / lit. *rugiagėlė* ‘chaber bławatek, *Centaurea cyanus* L.’; łot. *pelašķis* / lit. *kraujažolė* ‘krwawnik pospolity, *Achillea millefolium* L.’; łot. *ceļteka* / lit. *gyslotis* ‘babka zwyczajna, *Plantago maior* L.’; łot. *āboliņš* / lit. *dobilas* ‘koniczyna, *Trifolium* L.’; łot. *saulespuķe* / lit. *saulegrāža* ‘słonecznik, *Helianthus* L.’; łot. *ziemās kvieši* / lit. *žieminiai kviečiai* ‘pszenica ozima, *Triticum* L.’; łot. *labība* / lit. *javai* ‘plon’; łot. *griķi* / lit. *griķiai* ‘gryka zwyczajna, *Fagopyrum esculentum* Moench’; łot. *sīpols* / *svogūnas* ‘cebula zwyczajna, *Allium cepa* L.’; łot. *ķiploks* / lit. *česnakas* ‘czosnek, *Allium* L.’; łot. *gurķis* / lit. *agurkas* ‘ogórek, *Cucumis sativus* L.’; łot. *kartupelis* / lit. *bulvė* ‘ziemniak, kartofel, *Solanum tuberosum* L.’; łot. *kālis* / lit. *griežtis* ‘rzepa, *Brassica napus* L., *Brassica rapa* L. var. *rapifera*’; łot. *meža zemene* / lit. *žemuogė* ‘poziomka pospolita, *Fragaria vesca* L.’; łot. *mellene* / lit. *mėlynė* ‘borówka czarna, *Vaccinium myrtillus* L.’; łot. *kazene* / lit. *gervuogė* ‘jeżyna sinojagodowa (popielica), *Rubus caesius* L.’; łot. *avene* / lit. *avietė* ‘malina właściwa, *Rubus idaeus* L.’; łot. *bumbiere* / lit. *kriaušė* ‘grusza, *Pyrus* L.’; łot. *plūme* / lit. *slyva* ‘śliwa, *Prunus* L.’; łot. *lazda* / lit. *lazdynas* ‘orzech laskowy, *Corylus avellana* L.’; łot. *čiekurs* / lit. *kankorėžis* ‘szyszka’, łot. *lapa* / lit. *lapas* ‘liść’; łot. *galotne* / lit. *viršūnė* ‘wierzchołek drzewa’. Opracowujący komentarze wykazali się niezwykle dokładnością i skrupulatnością w lokalizowaniu źródeł, na początku opisu zawsze umieszczają informację o numerach map LKA i LVDA, z których czerpali dane, z wielką precyzją i kompetencją ustalają geografie nazw i ich licznych wariantów, śledzą etymologię i dynamikę zmian na płaszczyźnie fonetycznej i semantycznej, przytaczają liczne egzemplifikacje gwarowe w konsekwentnie stosowanym zapisie fonetycznym.

Trzecią część *Atlasu* stanowią mapy, których jest łącznie 46. Część z nich ilustruje występowanie badanych nazw łącznie na obszarze obydwu państw, niektóre zaś prezen-

tują tylko materiał dialektałny litewski bądź łotewski. Większość map charakteryzuje dobra przejrzystość, na niektórych z nich zasięg występowania różnych wariantów nazw zaznaczono symbolami, na innych płaszczyznami barwnymi, obejmującymi poszczególne jednostki terytorialne Litwy i Łotwy. Na mapach bardzo dobrze uwidacznia się też zasięg dialektów bałtyckich, bez większego trudu można określić, gdzie one nie występują, ustępując językom słowiańskim (np. okolice Wilna i południowo-wschodnia Łotwa). Każda mapa jest poprzedzona zdjęciem ukazującym desygnat i nazwą podaną w językach łotewskim, litewskim i angielskim. Szkoda, że autorzy nie umieścili w tytułach map także nomenklatury łacińskiej, którą przecież przywołują w komentarzach. Pominięcie w tym miejscu danych z zakresu systematyki przyrodniczej może rodzić pewien dyskomfort z punktu widzenia odbiorcy, który chciałby z samej mapy odczytać podstawowe informacje o tym, do jakiej kategorii (rodziny, gatunku) należy roślina, której nazwy w różnych postaciach i wariantach zarejestrowano z języków bałtyckich.

Na podkreślenie zasługuje jednak fakt, że większość map zamieszczonych w *Atlasie języków bałtyckich* ukazuje jednocześnie zasięgi terytorialne nazw w obydwu językach, łotewskim i litewskim. Umożliwia to lepsze i pełniejsze prześledzenie nie tylko geografii poszczególnych leksemów, ale również wskazuje na liczne zbieżności w obrębie słownictwa łotewskiego i litewskiego z zakresu flory, np.:

- paralele leksykalne (różne warianty fonetyczne łot. *nātre* i lit. *notrė* 'pokrzywa'; łot. *kvieši* i lit. *kviečiai* oraz łot. *pūri* i lit. *pūrai* 'pszenica ozima'; łot. *kadiķis* i lit. *kadagys* oraz łot. *paeglis* i lit. *ėglis* 'jałowiec');
- paralele semantyczne (łot. *asinšāle* i lit. *kraujažole* 'krwawnik pospolity'; łot. *ceļa lapa*, *dzīslene* i lit. *kelio lapas*, *gyslotis* 'babka zwyczajna'; łot. *maize* i lit. *duona* 'ziarno zbożowe, zboże, chleb').

Analiza zasięgów poszczególnych nazw i ich wariantów pozwoliła także wyodrębnić pewne leksykalne strefy arealne:

- areał zachodni wobec wschodniego (np. łot. *kadiķis* i lit. *kadagys* na zachodzie krajów wobec łot. *paeglis* i lit. *ėglis* na wschodzie 'jałowiec'; łot. *ziemas kvieši* i lit. *žieminiai kviečiai* na wschodzie wobec łot. *pūri* i lit. *pūrai* na zachodzie 'pszenica ozima').

Rozprzestrzenienie pewnych nazw z zakresu flory wyraźnie dowodzi istnienia wspólnoty onomastycznej między:

- wschodnią Litwą a łotewską Łatgalią: liczne wspólne słowizmy, bardzo wyraźnie wyznaczające obszar interferencji językowych oraz osadnictwa bałtyckiego i słowiańskiego;
- Łatgalią i zachodnią Litwą (dialekt żmudzki): łot. *melnā avieši* i lit. *juoda avietė* 'jeżyna'; a także wskazuje na dawne terytorium osadnictwa słońskiego (np. łot. *griežnis* i lit. *griežtis* 'rzepa').

Publikację uzupełnia suplement, na który składają się: spis punktów dialektałnych LVDA według numeracji (łącznie 512, z wyłączeniem tych, które występują w ALE),

alfabetyczny spis punktów dialektalnych LVDA, lista punktów dialektalnych LKA w układzie numerycznym (704 + 25, z wyłączeniem tych, które są uwzględniane w ALE), alfabetyczny spis punktów dialektalnych LKA, obszerny wykaz literatury i źródeł (liczący aż 617 pozycji!) oraz spis wykorzystanych skrótów.

W ostatnich latach dzięki współpracy Instytutu Języka Litewskiego i Instytutu Języka Łotewskiego podjęto wielkie projekty geolingwistyczne, których efektem są takie opracowania, jak LVDA (1999); BVAP (2009) czy *XXI a. pradžios* (Mikulėnienė & Meiliūnaite 2014). Recenzowany *Atlas języków bałtyckich* jest kolejnym bardzo ważnym i ambitnym przedsięwzięciem naukowym tych dwóch placówek badawczych. Opracowanie słownictwa z zakresu flory oprócz niekwestionowanych walorów poznawczych i estetycznych (*Atlas* jest niezwykle dopracowany pod względem graficznym) ma jeszcze inną wartość, symboliczną i ponadczasową, gdyż rejestrując bogactwo leksyki gwarowej, ocala dziedzictwo językowe litewskie i łotewskie przed zapomnieniem w zmieniającej się rzeczywistości językowej i podbudowuje moc tożsamościową języków bałtyckich.

W *Atlasie* nie tylko utrwalono stan leksyki z konkretnego okresu rozwoju dialektów i gwar litewskich oraz łotewskich (archiwizacja ginących leksemów), lecz też dzięki łącznemu mapowaniu materiału leksykalnego z całego obszaru bałtyckiego (razem z punktami na Białorusi i w Polsce) doskonale uchwycono szereg paraleli litewsko-łotewskich, jak też wytyczono obszar bałtycko-słowiańskich interferencji językowych. Recenzowany *Atlas* stanowi zatem doskonale źródło nie tylko do badań nad regionalnymi odmianami obydwu języków, ale również nad całym pograniczem bałtycko-słowiańsko-ugrofińskim. Pewną niedogodnością z perspektywy odbiorcy jest natomiast brak numeracji map. Niedosyt rodzi także fakt, że publikacja ma bardziej charakter historyczny niż współczesny, nie uwzględnia bowiem najnowszych badań i leksyki funkcjonującej obecnie na obszarach wiejskich, co wynika w dużej mierze z tego, iż w ostatnich latach penetracje dialektologiczne na Litwie skupiały się zazwyczaj na fonetyce. Można mieć nadzieję, że autorzy w niedalekiej przyszłości pokuszą się o porównanie nazw ukazanych w *Atlasie* z materiałami gwarowymi zarejestrowanymi już w XXI w.

Skróty

- ALE – *Atbildes uz Eiropas valodu atlanta (Atlas Linguarum Europae) Leksikas aptaujumu.* (b.d.). Kartoteka znajdująca się w Instytucie Języka Łotewskiego.
- BVA – Mikulėnienė, D., & Stafecka, A. (Red.). (2013). *Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora* [Baltų kalbų atlasas. Leksika 1: Flora/ Atlas of the Baltic Languages. Lexis 1: Flora]. Vilnius: Lietuvių kalbos institutas, Latvijas universitātes Latviešu valodas institūts.
- BVAP – Mikulėnienė, D., & Stafecka, A. (Red.). (2009). *Baltu valodu atlants. Prospekts* [Baltų kalbų atlasas. Prospektas / Atlas of the Baltic Languages. A Prospect]. Rīga, Vilnius: Latvijas universitāte, Latvijas universitātes Latviešu valodas institūts, Lietuvių kalbos institutas.

LKA – *Lietuvių kalbos atlasas 1. Leksika*. (1977). Vilnius: Mokslo.

LVDA– Bušmane, B., Laumane, B., & Stafecka, A. (1999). *Latviešu valodas dialektu atlants: Leksika*. Rīga: Zinātne.

Bibliografia

Atbildes uz Eiropas valodu atlanta (Atlas Linguarum Europae) Leksikas aptaujumu [ALE]. (b.d.). Kartoteka znajdujaca się w Instytucie Języka Łotewskiego.

Bušmane, B., Laumane, B., & Stafecka, A. (1999). *Latviešu valodas dialektu atlants: Leksika* [LVDA]. Rīga: Zinātne.

Leskauskaitė, A., & Mikulėnienė, D. (2010). The principles of making maps and commentaries to the Atlas of the Baltic Languages. *Acta Baltico-Slavica*, 34, 57–72.

Lietuvių kalbos atlasas 1. Leksika [LKA]. (1977). Vilnius: Mokslo.

Mikulėnienė, D. & Meiliūnaite, V. (Red.). (2014). *XXI a. pradžios lietuvių tarmės: geolingvistinis ir sociolingvistinis tyrimas. Žemėlapiai ir jų komentarai*. Vilnius: Lietuvių kalbos institutas, Leidykla Briedis.

Mikulėnienė, D., & Stafecka, A. (Red.). (2009). *Baltu valodu atlants. Prospekts* [Baltų kalbų atlasas. Prospektas / Atlas of the Baltic Languages. A Prospect] [BVAP]. Rīga, Vilnius: Latvijas universitāte, Latvijas universitātes Latviešu valodas institūts, Lietuvių kalbos institutas.

Mikulėnienė, D., & Stafecka, A. (Red.). (2013). *Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora* [Baltų kalbų atlasas. Leksika 1: Flora / Atlas of the Baltic Languages. Lexis 1: Flora] [BVA]. Vilnius: Lietuvių kalbos institutas, Latvijas universitātes Latviešu valodas institūts.

Rembiszewska, D. (2010). Baltu valodu atlants. Prospekts [Baltų kalbų atlasas. Prospektas / Atlas of the Baltic Languages. A Prospect], Rīga / Vilnius 2009 [Recenzja]. *Acta Baltico-Slavica*, 34, 301–304.

Stafecka, A. (2010). Atlas of the Baltic Languages: from idea to pilot project. *Acta Baltico-Slavica*, 34, 37–57.

Recenzja

Streszczenie

Tekst jest recenzją pracy *Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora*, która została wydana w Wilnie w 2013 r. Publikację opracowali litewscy i łotewscy lingwiści z Instytutu Języka Litewskiego Akademii Nauk Litwy i Instytutu Języka Łotewskiego Uniwersytetu Łotewskiego w Rydze. W *Atlasie* zaprezentowano słownictwo z drugiej połowy XX w., funkcjonujące na obszarze Litwy, Łotwy a także częściowo Białorusi

i Polski. Autorzy przedstawili 46 map i zaprezentowali opisy 26 nazw związanych z florą, ukazujących ich różne warianty fonetyczne oraz językowe paralele pomiędzy dialektami litewskimi i łotewskimi (leksykalne, semantyczne, geograficzne) oraz wspólną słowiańsko-bałtycką strefę kontaktów językowych.

Słowa kluczowe: bałtyckie języki i dialekty; leksyka; atlasy dialektologiczne

Review

Abstract

This text is a review of the work entitled *Baltu valodu atlants. Leksika 1: Flora* (Eng. *Atlas of the Baltic Languages. Lexis 1: Flora*), published in Vilnius in 2013. The publication was prepared by linguists from the Institute of Latvian Language and the Institute of Lithuanian Language. The *Atlas* presents vocabulary from the second part of the 20th century on the territory of Latvia and Lithuania and partly of Belarus and Poland. The authors prepared 46 maps and descriptions of 26 words (connected with flora), which showed different phonetic variants of derivatives, linguistic parallels between the Latvian and Lithuanian dialects (lexical, semantic, geographical) and common Slavic-Baltic zone of interference.

Keywords: Baltic languages and dialects; lexicon; dialectal atlases

Correspondence: M. Jankowiak, Institute of Slavic Studies PAS,
e-mail: mirek.jankowiak@gmail.com

This work was supported by a core funding for statutory activities from the Polish Ministry of Science and Higher Education.

Competing interests: the author declares that he has no competing interests.